

Lipcsei Márta

A virágok kétségbeesése

Lombokban rimánkodik a szél, pillanat szalad az estnek. Semmibe lóg lábam az örökkévalóság szekerén. Lompos fák foglya, szélmadár tekintet, esély a napnak, mosolyszünet, tapasztalat, finnyás emlékezet kezét ráznak, majd szétszélednek. Gyülemelő hulladékai között ki tesz rendet?

Bevallom, hallani akarom a levélmérlegek kiáltozásait, életjelek rezzenéseit, nem a közöny kidőlt, megdermedt, összetört fájdalmait.

Mindig az fáj ami nincs
ágakon a sok bilincs
rezgő lant leng és ez jó
mert a vers bányászható
szenvedés a felszínen
szívritmus meg odabenn
a felszíni lét után
aritmia jön talán
hangok ülnek bokrokon
szürke, zörgő okokon
acsarkodó némult szél
tövis köteg laphoz ér.